

Józan ésszel

Egy régóta néma megkötözött, lelkileg rab embert SZABADÍT meg Jézus, és teszi nyilvánvalóvá az ő hatalmát. A némaság ebben az esetben többet jelent, mint a beszédre való képtelenséget. Benne van az ember gondolatainak elfordítása Istentől, cselekedeteinek és kapcsolatainak korlátozása, akaratának leszűkítése, az emberi szabadság és méltóság elvesztése. Mindettől, a GONOSZTÓL, az ember feletti hatalmától szabadít meg Isten, hogy egész életünket az ő szolgálatába állíthassuk.

Amióta emberiség létezik, a HATALOM kérdése volt mindig talán a legfontosabb kérdés, a PÉNZ kérdése mellett. Jézus csodáival kapcsolatban azt tapasztalták, amit addig soha. Ugyanis Jézus a SZAVÁVAL teremtett. Rendet például ebben a rendetlen világban. Aztán teremtett egészséget a betegség helyére. A vak szemgödrökbe egyetlen szavával teremtett látó szemet. Beszédet a görcsös némaság helyébe. Olyan HATALOMMAL cselekedett Jézus, amit addig soha senkinél nem tapasztaltak. És ez a tény félelemmel töltötte el a nézők, hallgatók szívét. Egyszerűen nem értették azt, hogy hogyan lehetséges, hogy Jézus csak szól, semmi egyebet nem csinál, csak szól, és amit mond, az abban a pillanatban megtörténik. Jézus erejének a FORRÁSÁT nem értették, hitték. Egész közről átérték Jézus szeretetét, gyógyító hatalmát, de nem értették, hogy „hogyan csinálja”. Valójában azt sem hitték el, amit a saját szemükkel láttak.

A farizeusok VÁDOLNAK. Nem annak örülnek, hogy egy ember tud beszélni. Ez elsikkad. De hogyan csinálja Jézus? Milyen erővel? Hogy jön ő ahhoz, hogy csak úgy? Azt már elfelejtették, hogy ördögi lélekkel nem lehet ördögöt űzni, mert MEGHASONLIK önmagával.

Jézus egyszerűen rávilágított, hogy KÉPTELEN dolog az, amivel vádolják. Elvárja, hogy használjuk az ESZÜNKET. Napjaink világában, ahol a híradást oly sokszor a kommentár helyettesíti, ahol a tényeket ideológiailag megszűrve, kozmetikázva, ilyen-olyan csomagolásban tálalják, ahol az ember vonatkoztatási rendszerét észrevétlenül manipulálják, igencsak szükség van arra, hogy tisztán lássunk, és ne veszítsük el JÓZAN ESZÜNKET. Hogy a csodát meg tudjuk különböztetni a szemfényvesztéstől, s ne új és új jeleket hajhászunk, hanem engedjük, hogy hozzánk és közénk is elérkezzék az Isten országa.

„*Aki nincs velem, ellenem van.*” Kemény szavak ezek, de megmutatják életünk ALAPIGAZSÁGÁT. Semmi sincs életünkben, ami közömbös volna. Életünk minden percét arra kaptuk, hogy JÓT tegyünk vele, hogy Jézusért éljünk. A szabadnak teremtett ember a maga kettősségével összeköti az Isten és a Sátán világát. Bennünk van a LÉTRA, és minden jó melletti döntésünk – egy létrafokot jelent FELFELÉ, az Isten Országa felé, és minden rossz melletti döntésünk – egy létrafok LEFELÉ, a Sátán Országa felé. Csak Jézussal képes az ember ezen a létrán felfelé haladni, lefelé egyedül is képes.

Mit akarunk látni? Hogy látjuk a világot? Mindenki ellenünk van? Vagy azt, hogy milyen sokan keresnek, még ha sokszor nem is találják a jó utat? Attól függően, hogy hogyan látunk, egy egészen más világban fogjuk találni magunkat. Lássunk JÉZUS SZEMÉVEL!

Istenünk! Áldd meg Feléd irányuló törekvéseinket, és segítsd felfelé kapaszkodásunkat, hogy a világosság fiai – és ne a világ fiai legyünk. Nélküled legyőz minket a rossz, de Veled sikerül legyőznünk a rosszat jóval. Ámen.

Rihmer Karcsi, Budapest